

Arrest

nr. 161 056 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. G. GASPART loco advocaat Mr. C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Ugiagbe op 25 augustus 1987. Toen u op de middelbare school zat werd u homoseksueel nadat u voor de eerste keer seks had met een andere jongen, een oudere leerling die bij u op school zat. In 2012 probeerden er mensen u met geweld mee te nemen toen u aan het werken was. Deze mensen, die u niet kent, zeiden dat ze wisten wat jullie deden. U vluchtte weg naar het dorp Obadan waar u in mei 2012 werd opgebeld door uw vriend Nelson die zei dat jullie gezamenlijke vriend Idehen vermoord was door de politie. Hij vertelde u dat wat u en uw vrienden deden, homoseksualiteit, strafbaar is. In september 2014 vertrok u naar Lagos waar u verbleef tot 17 september 2014. U vertrok toen met het vliegtuig naar Duitsland waar

u aankwam op 18 september en er de trein nam naar België waar u de volgende dag op 19 september 2014 asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit –of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Tijdens uw gehoor op DVZ verklaarde u biseksueel te zijn (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS vraag 4). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.8) en zei u dat homoseksualiteit en biseksualiteit hetzelfde zijn. Pas nadat u het verschil werd uitgelegd tussen homoseksualiteit en biseksualiteit verklaarde u dan biseksueel te zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Ook nadat u dit verschil werd uitgelegd leek u de beide termen te verwarren want toen u de vraag gesteld werd op welke leeftijd u beseftte dat u biseksueel was, dat u zowel in mannen als vrouwen geïnteresseerd was, zei u dat de oudere jongens bij u op school u en andere jongeren geleerd hadden "hoe jullie het moesten doen". Gevraagd wat ze u dan leerden zei u "de biseksuele dingen, ik leerde het van hen". Gevraagd of u zich dan aangetrokken voelde tot andere mannen zei u dat u pas aangetrokken werd toen "u er aan gewoon raakte" (zie gehoorverslag CGVS p.12-13). U legt dan verder uit dat de oudere leerlingen in het internaat waar u op school zat u geleerd hebben homoseksueel te zijn door seks met u te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.13-14). Dit gebeurde toen de leerkrachten er eens niet waren en ze u riepen waarna u meeging met hen en u zegt hierover dat u toen niet wist dat ze "biseksueel waren" maar ze zeiden u dat ze u iets gingen leren en dat u ervan ging houden als u het ging doen. U zegt daarover dat u niet echt seks wilde hebben toen maar dat u gedwongen werd en dat u het leuk vond nadat u het gedaan had en u eraan gewoon raakte.

U verklaarde ook dat u, indien u niet naar die school gegaan zou zijn, nu niet homoseksueel zou zijn aangezien men het u daar aangeleerd heeft (zie gehoorverslag CGVS p.15). Toen u de vraag gesteld werd of men ook homoseksueel of biseksueel kan zijn zonder het geleerd te hebben van andere mannen zei u daarop dat u het geleerd had, dat u "niet wakker werd op een dag en zei: ik wil homo zijn" maar dat ze het u geleerd hadden op school (zie gehoorverslag CGVS p.17).

Uit uw verklaringen over homoseksualiteit kan duidelijk worden afgeleid dat u homoseksualiteit als een soort van sektarische activiteit beschouwt waarin men als het ware moet ingewijd worden door andere homoseksuelen en dat men homoseksualiteit moet aangeleerd worden waarna men, eens men er aan "gewoon raakt", ook homoseksueel wordt. uit uw verklaringen blijkt zo allerminst dat u homoseksualiteit beschouwt als een intrinsiek, alomvattend en permanent onderdeel van u als persoon.

Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u ook gevraagd of u ooit gevoelens had voor mannen en of u ooit verliefd geweest bent op een andere man waarop u bevestigend antwoordde. Gevraagd wie dat was zegt u eerst dat u geen relatie had met hem, enkel gevoelens en wanneer u opnieuw gevraagd werd voor wie u dan gevoelens had zegt u dan dat het niet enkel voor 1 persoon was en dat toen ze "het u leerden op school" u gevoelens begon te krijgen voor enkele van "uw collega's" op school maar niet specifiek voor een bepaald persoon (zie gehoorverslag CGVS p.16). Na u een derde keer gevraagd te hebben of u een naam kan geven van een persoon voor wie u gevoelens had zegt u dan dat u gevoelens op school had voor Eghosa (E.) en gevraagd wat er u aantrok in hem zei u enkel dat u van mannen hield en niet meer van vrouwen eenmaal u eraan gewoon geraakt was en dat u toen gevoelens had voor hem, en u had gevoelens voor hem omdat u wist dat "hij het ook deed" en zei verder dat dit (het feit dat hij het ook deed) de enige reden was waarom u gevoelens had voor hem. Jullie brachten, buiten de tijd dat jullie seks hadden met elkaar, geen tijd door met elkaar want "als ik gevoelens heb voor hem, dan roep ik hem of ga ik naar zijn kamer, of gaat hij naar mijn kamer, we bleven niet in dezelfde kamer" (zie gehoorverslag CGVS p.17).

Toen u dan de vraag gesteld werd of u, als biseksueel, in Nigeria niet zou kunnen samenleven met een vrouw zei u van niet omdat u geen gevoelens had voor vrouwen. U zei wel gevoelens voor mannen te hebben en gevraagd welk soort gevoelens u dan hebt voor mannen zei u: "Als ik een man zie waarvan ik weet dat hij homo is, dan voel ik dat ik seks wil hebben met hem." U zei ook dat buiten het gevoel dat u seks wilt hebben, u geen andere gevoelens hebt voor mannen (zie gehoorverslag CGVS p.21).

Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u het onderscheid niet maken tussen fundamentele gevoelens en occasionele seks (of lust) wanneer er u gevraagd wordt uw gevoelens voor andere mannen te beschrijven en dat homoseksualiteit in uw ogen louter om seks draait. De enige gevoelens waar u over kon spreken waren dan ook gevoelens die aanleiding gaven tot seksuele betrekkingen. Dat mannen ook gevoelens zouden kunnen hebben voor elkaar die niet per se met seks te maken hebben, lijkt zelfs niet eens in u op te komen.

U verklaarde dat u 3 keer seks hebt gehad met de eerste persoon die met u seks had, de oudere leerling op uw middelbare school die u leerde homoseksueel te zijn maar u weet niet hoe deze persoon heet want hij zou u, ook al zaten jullie samen op school en hadden jullie drie keer seks samen, nooit zijn naam gezegd hebben want jullie zaten niet in dezelfde klas (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dat u nooit de naam van die persoon zou gekend hebben is weinig waarschijnlijk. U zei dat u, nadat u van school wegging, seks hebt gehad met 10-12 verschillende mannen maar u kent geen enkele naam van zelfs maar een van die mannen want u zou hen nooit om hun naam gevraagd hebben, wat weinig aannemelijk is (zie gehoorverslag CGVS p.22)

U zei dat u niet beseftte dat wat u deed homoseksualiteit werd genoemd tot in 2012 en dat u toen ook voor de eerste keer zou gehoord hebben dat homoseksualiteit strafbaar is in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 18). Dit zou dus betekenen dat u tot 2012 (toen u al 24 jaar was) nog nooit hoorde spreken over homoseksualiteit en ook nooit gehoord zou hebben dat dit verboden is in Nigeria. Dat u niet zou geweten hebben wat homoseksualiteit is en dat het verboden is in Nigeria is volledig ongeloofwaardig, ook gezien uw profiel (middelbare school afgemaakt en woonachtig in de stad Benin City). Er werd u gevraagd of u, toen u op school zat, ooit thuis vertelde dat u op school seks had met andere jongens en u zei dat u bang was om het te vertellen aan uw moeder omdat ze het misschien niet graag zou hebben want jongens kunnen niet met jongens slapen, dat is niet toegelaten enkel jongens en meisjes en dat de andere jongens het ook thuis niet zeiden want jullie wilden niet dat iemand het zou weten (zie gehoorverslag CGVS p.15). Hoewel u verklaarde dat u niet zou geweten hebben dat wat u op school deed homoseksualiteit genoemd wordt en dat u niet wist dat dit strafbaar was in Nigeria, zegt u dus wel dat u het thuis niet vertelde omdat u toch wist dat het niet toegelaten was. Dat u zich hierbij als jonge twintiger niet meer vragen zou gesteld hebben waardoor u op zijn minst zou te weten gekomen zijn dat er zoiets bestaat als homoseksualiteit, is totaal niet aannemelijk.

Toen u gevraagd werd of u van plan bent om in België mannen te ontmoeten en mogelijks een relatie te hebben zei u dat **u niet weet of dat hier toegelaten is en dat u "het" niet meer in uw hoofd wilde hebben**(zie gehoorverslag CGVS p.23). Aangezien u op het moment van uw gehoor op het CGVS al langer dan een jaar in België verbleef werd er u gevraagd of u dan niet geprobeerd had om te weten te komen of homoseksualiteit toegelaten is in België waarop u antwoordde dat het probleem is dat u het niet weet en dat u "het" uit uw leven probeert te snijden, dat u iets goed wilt doen dat het in uw land niet toegelaten is. **Gevraagd of u hiermee bedoelde dat u in de toekomst geen homoseksueel meer wil zijn zei u: ja want het is een probleem** (zie gehoorverslag CGVS p.23). Toen u gevraagd werd of u niet geprobeerd had om te weten te komen of homoseksualiteit toegelaten is in België of niet zei u dat u in Chimay, waar u woont, niemand kent en het maar een klein dorp is. Er werd u dan gezegd dat u dat eventueel gevraagd kon hebben aan uw advocate waarop u zei dat deze u gezegd zou hebben dat er hier biseksuelen zijn maar u haar niet gevraagd hebt of dat hier nu toegelaten is of niet. U verklaarde eveneens hierover nooit informatie opgezocht te hebben op internet. (zie gehoorverslag CGVS p23-24).

Toen u op het einde van uw gehoor op het CGVS gevraagd werd of u nog iets wilde toevoegen aan uw relaas zei u dat het feit dat u vermoord ging worden in Nigeria u naar België gebracht heeft maar dat u niet wilt verder doen met wat u hier gebracht heeft want **in uw hoofd weet u dat het niet goed is** en dat het (homoseksualiteit) nu wel toegelaten is in België maar dat er hier misschien en andere regering zal komen die de wetten zal veranderen en dat het dan opnieuw een probleem zal zijn (zie gehoorverslag CGVS p24).

Uw advocaat liet op het einde van uw gehoor, over het feit dat u niet wist dat homoseksualiteit hier toegelaten is, opmerken dat dit wel degelijk aan bod was gekomen in het gesprek dat u met uw advocate had, nota bene de dag voorafgaande aan uw gehoor. Dat u dit de dag erna al vergeten was toont aan dat u zelfs geen minimale interesse kan opbrengen voor de situatie van homoseksuelen in België en dat terwijl u verklaarde uit Nigeria gevlucht te zijn omdat u daar vervolgd zou worden omwille van uw homoseksuele of biseksuele geaardheid en daarom asiel aanvraagt in België.

Tijdens uw gehoor op het CGVS kon u het dan ook op geen enkel moment aannemelijk maken dat u homoseksueel of biseksueel zou zijn en dit door uw vele bizarre en nietszeggende verklaringen over homoseksualiteit. Het feit dat u, na langer dan een jaar in België verbleven te hebben, niet eens weet of homoseksualiteit toegelaten is in België of niet, toont verder aan dat u zelfs de kleine inspanning om daar informatie over in te winnen niet kan opbrengen, wat volledig ongeloofwaardig is voor iemand die naar hier zou gekomen zijn omdat hij vervolgd werd in zijn

land van herkomst omwille van zijn seksuele geaardheid. Ook het feit dat u dan maar besloten zou hebben om in de toekomst geen homo meer te zijn toont verder aan dat er geen enkel geloof aan kan gehecht worden aan het feit dat u homoseksueel zou (geweest) zijn.

Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaarde homoseksualiteit kon u het ook niet aannemelijk maken dat u in Nigeria gezocht zou worden door de politie of andere mensen vanwege uw seksuele geaardheid.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van:

“- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

- artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980

- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

- beoordelingsfout”

Hij betoogt:

“2.1. Wat de geloofwaardigheid van de seksuele geaardheid van verzoeker betreft.

Wat de verwarring tussen of de onwetendheden m.b.t. de termen homoseksueel en biseksueel betreft moet er voorzichtig omgegaan worden met het feit dat de asielzoeker de woordenschat al dan niet correct kent of gebruikt. Dit word ook specifiek uiteengezet door de UNHCR in de Guidelines on International Protection n°9: claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees (verder Guidelines n°9) :

“11. Not all applicants will self-identify with the LGBTI terminology and constructs as presented above or may be unaware of these labels. Some may only be able to draw upon (derogatory) terms used by the persecutor. Decision makers therefore need to be cautious about inflexibly applying such labels as this could lead to adverse credibility assessments or failure to recognize a valid claim.”

Het niet correct gebruiken van de usuele terminologie kan dus niet weerhouden worden om het heel relaas als ongeloofwaardig te beoordelen. Meer dan de terminologie is het de beleving, de levensweg en de eigen identificatie van de asielzoeker die geanalyseerd dient te worden om zich uit te spreken over de geloofwaardigheid van zijn seksuele geaardheid. Woorden dienen ertoe een realiteit te beschrijven. Maar het is het bestaan van die realiteit die centraal staat, niet het correct benoemen ervan. Er dient opgemerkt zijn dat iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is. Het komt aan de asielzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobische karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is.

Wat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS betreft wenst verzoeker de aandacht van de Raad trekken op het gebruik van de Engelse taal tijdens beide verhoren. Initieel heeft verzoeker verklaart dat hij die taal machtig was en genoeg kon bergrijpen en spreken om zijn asielrelaas in het Engels voor te leggen. In eerste orde verklaarde hij dit uit goede wil om het werk van de asielinstanties te vergemakkelijken.

Bij het verloop van de procedures bleek echter dat verzoeker deze taal niet genoeg beheerst om zijn asielaanvraag en zijn relaas uiteen te zetten met alle nodige nuances. Dit werd aan het CGVS uitgelegd in een email die doorgestuurd werd aan het CGVS met de vraag om toch een tolk aan te stellen bij het verhoor (zie stuk 3). Door tijdgebrek was dit onmogelijk. Er werd bij de start van de interview ook naar die vraag voor een tolk Endo verwezen (zie verhoorverslag CGVS, p. 2) en werd de vraag gesteld of het Engels een probleem zou zijn. Verzoeker antwoorde hierop dat hij het in het Engels zou proberen.

Advocaat van verzoeker heeft tijdens het verhoor twee maal vermeld dat de taal een probleem bleek te zijn en dat hij soms de vragen niet leek te begrepen en ernaast antwoordde (zie CGVS p. 13 en p. 24). De tussenkomst werd wel onvolledig weernomen in het gehoorverslag, de kern van de boodschap was dat zijn niveau Engels op het randje is, dat het wel ok is om feiten te beschrijven maar dat het tekort schiet wanneer hij intieme gevoelens en processen moet beschrijven.

De verklaringen van verzoeker op dit punt zijn nochtans doorslaggevend in zijn asielrelaas. Het is op basis van deze dat de commissaris-generaal zich moet uitspreken over de geloofwaardigheid van de seksuele oriëntatie van verzoeker die centraal staat in zijn asielaanvraag. Door taalproblemen kon hij zijn relaas niet met alle nodige nuances uiteenzetten.

Het gehoor verliep ook moeizaam, de protection officer moest zijn vragen vaak herformuleren of herhalen en moest aan asielzoeker ook meerdere keren vragen om zijn antwoorden te herformuleren omdat die niet altijd verstaanbaar waren. Hoewel het gehoorverslag dit niet elke keer herneemt zijn de deze taalproblemen toch aannemelijk in het gehoorverslag :

p. 4:

(...)

p. 12-13:

(...)

Verzoeker dacht blijkbaar dat hem gevraagd werd wanneer hij besepte dat homoseksuele relaties niet toegelaten waren, waarop hij antwoord.

p. 14

(...)

Verzoeker dacht dat hem gevraagd werd waar hij seksuele relaties had met andere mannen.

p. 17

(...)

Verzoeker beseft blijkbaar niet dat de vragen naar de bewustwording van zijn seksuele geaardheid gericht zijn maar denk dat deze over terminologie gaan.

p. 22:

(...)

De nota's van advocaat van verzoeker waaruit die taalproblemen ook blijken worden bij het verzoekschrift gevoegd (stuk 5, zie meer bepaald onderlijnde passages p. 1, p. 3, 5, 6, 9, 11, 12, 14, 15) De ontdekking van een seksuele geaardheid is een uiterst persoonlijk proces. Er moet ook rekening worden gehouden met de persoonlijke ervaring en de levensweg van de asielzoeker om zijn verklaringen te onderzoeken.

In casu meent verzoeker dat hij homoseksualiteit op school heeft geleerd omdat hij daar gedwongen werd om homoseksuele fysieke relaties aan te gaan met oudere leerlingen. Verzoeker verklaart het volgende wat dit betreft:

p 14:

(...)

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing insinueert, beweert hij niet dat dit een universeel proces is en dat men zonder seksuele ervaring onmogelijk homoseksueel kan worden.

p. 17:

(...)

Hij spreekt zich hier duidelijk uit over zijn eigen ervaring.

Het is ook niet verbazend dat de ontdekking van de seksuele geaardheid gepaard gaat met seksuele ervaringen (in die zin RVV 140 129 van 3 maart 2015, punt 2.3.1) en dat deze in sommige gevallen zelfs doorslaggevend kunnen zijn. Aangezien zijn persoonlijke ervaring en zijn jonge leeftijd op het moment van deze feiten is het ook niet onaannemelijk dat verzoeker meent dat hij homoseksualiteit heeft geleerd en dat hij zonder het beleven van zijn eerste seksuele ervaringen misschien niet homoseksueel zou zijn. Door de beschrijving van zijn eigen beleving kan er niet worden afgeleid dat verzoeker homoseksualiteit niet ziet als een intrinsiek, alomvattend en permanent onderdeel van zijn persoon. Het is niet omdat hij meent dat hij homoseksualiteit geleerd heeft dat het na deze ervaring niet een intrinsiek, alomvattend en permanent onderdeel van zijn persoon is.

Het CGVS lijkt hier te oordelen dat het ontdekken van een seksuele geaardheid niet voornamelijk gepaard zou kunnen gaan met seksuele ervaringen maar dat dit voornamelijk de vorm zou moeten nemen van een intiem psychologisch proces en dat de geloofwaardigheid van de seksuele oriëntatie ten aanzien van dit proces onderzocht moet worden. Er wordt in de bestreden beslissing uit het oog verloren dat de ontdekking van zijn seksuele geaardheid, of het nu een heteroseksuele of homoseksuele geaardheid betreft maakt hier eigenlijk geen verschil, een persoonlijk proces is en dat er geen algemene regel of beschrijving bestaat in verband met dit proces (Zie Guidelines n°9, punt 62). Voor sommige personen staan de fysieke seksuele relaties centraal in hun seksuele beleving. Dit element kan op zich geen reden zijn om de seksuele geaardheid als ongeloofwaardig te bestempelen.

Het Hof van Justitie heeft rond de vraag van het onderzoeken van de geloofwaardigheid van de seksuele geaardheid van een asielzoeker ook een arrest uitgesproken (HvJEU, C-188/13, C-149/13, C-150/13, 2 december 2014, A., B., C., v. Staatsecretaris van Veiligheid en Justitie.). In het punt 57 herhaalt het hof dat deze beoordeling rekening moet houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd. In het punt 62 van het arrest wordt gesteld dat de beoordeling van een asielaanvraag niet louter op de basis van stereotype opvattingen kan verlopen omdat dit niet aan de vereiste van het individueel onderzoek beantwoordt aangezien dit de autoriteit niet in staat stelt rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

De Guidelines van de UNHCR geven indicaties van pertinente elementen van het relaas van verzoeker die dienstig kunnen zijn om de geloofwaardigheid van zijn seksuele oriëntatie te onderzoeken (zie punt 63). Deze elementen hebben o.a. betrekking met de manier waarop hij zelf zijn seksuele geaardheid identificeert, zijn bewustwording van zijn seksuele geaardheid, zijn "coming-out", zijn gevoelens qua verschil tegenover de anderen of wat als normaal beschouwd wordt, zijn familiale relaties en het feit of hij zijn seksuele geaardheid al dan niet heeft meegedeeld, zijn vroegere seksuele of romantische relaties.

Wat deze elementen betreft heeft verzoeker volledige, spontane en coherente verklaringen afgelegd.

Wat zijn eigen identificatie betreft kwalificeert hij zichzelf niet spontaan met concepten zoals homo- of biseksueel, maar wanneer deze concepten uitgelegd worden zegt hij, zonder daar enige twijfel over te laten bestaan als biseksueel, namelijk iemand die seksuele relaties aangaat met mannen en vrouwen (CGVS, p. 3, 8, 11, 12) . Hij legt wel uit dat hij geen gevoelens heeft voor vrouwen en meer aangetrokken is door mannen.

Hij beschrijft zijn bewustwording die nauw gerelateerd is met de specifieke omstandigheden van zijn persoonlijke ontdekking van seksualiteit. Deze persoonlijke omstandigheden vormen ook een verklaring voor het feit dat hij seks centraal stelt in zijn seksuele geaardheid.

Dit is ook niet tegenstrijdig met algemene informatie over de bewustwording :

"Self-Realization: The expression "coming out" can mean both an LGBTI person's coming to terms with his or her own LGBTI identity and/or the individual communicating his or her identity to others. Questions about both of these "coming out" or self-realization processes may be a useful way to get the applicant talking about his or her identity, including in the country of origin as well as in the country of asylum. Some people know that they are LGBTI for a long time before, for example, they actually pursue relationships with other people, and/or they express their identity openly. Some, for example, may engage in sexual activity (with same-sex and/or other-sex partners) before assigning a clear label to their sexual orientation. Prejudice and discrimination may make it difficult for people to come to terms with their sexual orientation and/or gender identity and it can, therefore, be a slow process." (UNHCR Guidelines n°9, punt 63, iii).

Het centraal staan van seks in zijn seksuele geaardheid geeft ook een uitleg voor het feit dat hij geen diepere relatie heeft gehad dan occasioneel seks met andere mannen. Het occasioneel seks hebben met andere partners, ook als die bijna onbekenden zijn, is in zich niet een ongeloofwaardige of onaanvaardbare wijze om seksualiteit te beleven. De commissaris-generaal blijkt zich te hebben laten leiden door zijn eigen waarden en vooroordelen om te beslissen dat verzoeker geen verschil maakt tussen wat hij als fundamentele gevoelens bestempelt en occasioneel seks. Het gebruik van het woord "lust" – die in dit context kennelijk een negatieve connotatie heeft – om occasioneel seks te kwalificeren geeft daar een aanwijzing voor.

Er kan immers niet van iemand geëist worden dat hij een stabiele romantische relatie beleefd moet hebben om in aanmerking te komen voor een internationale bescherming (zie in die zin UNHCR Guidelines n°9, punt 63, vii).

Trouwens maakt verzoeker wel melding van gevoelens die niet alleen met seks te maken hebben en projecten om romantische relaties te hebben met andere mannen. Hij verklaart daaromtrent wel dat hij dit nog niet heeft kunnen beleven omdat hij de goede persoon niet heeft ontmoet.

CGVS, p. 17:

(...)

Verzoeker is ook bewust van zijn verschil ten aanzien van wat door de Nigeriaanse maatschappij als normaal beschouwde seksuele normen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13, p. 15, p. 18). Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat hij zijn seksuele geaardheid verbergt heeft ten aanzien van de andere burgers en zijn familie (zie in dit verband ook UNHCR, Guidelines n°9, punt 30 en punt 63, vi).

Verzoeker wenst ook te herhalen dat hij tot 2012 niet wist dat homoseksualiteit door de wet verboden was in Nigeria. Hij wenst hier echter nog eens te onderstrepen dat hij wist dat dit ten aanzien van de sociale normen die in de Nigeriaanse maatschappij gehanteerd zijn echter niet aanvaardbaar was en dat er in Nigeria geen enkele vorm van tolerantie is ten aanzien van mannen die seksuele relatie met andere mannen hebben. Dit is trouwens de reden waarom hij zijn seksuele geaardheid geheim hield.

Het is enkel wanneer hij problemen met burgers, die immers uitsluitend vanuit maatschappelijke normen optreden, en de politie, die in principe uitsluitend vanuit legale normen optreedt, ondervonden heeft dat hij vernam dat homoseksuele relaties ook door de wet verboden zijn.

Het feit dat verzoeker niet wist of homoseksualiteit verboden of toegelaten is in België dient ook onderzocht te worden rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden en belevingen.

Aangezien de eerdere ervaring van verzoeker en het ruraal karakter van zijn verblijf in België is het niet ongeloofwaardig dat hij terughoudendheid vertoont in zijn seksueel leven in België. Ook al zou hij weten dat homoseksualiteit hier door de wet toegelaten is, kan hem niet verwijten worden dat hij een vrees koestert ten aanzien van de reactie van de gewone burgers vanuit het oogpunt van de maatschappelijke normen die hij per definitie niet kan kennen.

Het is nog altijd uit vrees dat zijn seksuele oriëntatie hem problemen zou kunnen veroorzaken dat verzoeker heel voorzichtig omgegaan is met zijn seksualiteit in België. Het feit dat hij in een dorpje woont geeft daar ook een uitleg voor. Ondanks het feit dat de wetten in België bijzonder veel rechten toekennen aan homoseksuele personen kan er niet worden ontkent dat dit een redelijk recent proces is en er nog altijd de mogelijkheid bestaat dat de bevolking homofobische houdingen heeft en er ook in België homofobische daden gepleegd worden. Zijn terughoudendheid kan dus ook aangezien worden als voorzichtigheid wat dat betreft.

Opmerkelijk is dat verzoeker ook terughoudendheid vertoont tijdens zijn heel verhoor wanneer hij over zijn seksuele oriëntatie spreekt. Spontaan gebruikt hij impliciete uitdrukkingen om zijn seksualiteit te beschrijven (we deden het; wat we deden; wanneer je "in the game" bent, enz.)

Trouwens is het ook zo dat het aanvaarden en/of het beschrijven van zijn eigen seksualiteit tot in België kan stoten op moeilijkheden. In dit verband stelt de Guidelines n° 9 van de UNHCR het volgende (punt 63, v) :

"Non-conformity: LGBTI applicants may have grown up in cultures where their sexuality and/or gender identity is shameful or taboo. As a result, they may struggle with their sexual orientation or gender identity at some point in their lives. (...)."

Het zou niet begrijpbaar zijn dat deze identificatie moeilijkheden in hun land van oorsprong de geloofwaardigheid van hun seksuele geaardheid niet aantasten – in tegendeel – maar dat dezelfde moeilijkheden dit wel als gevolg heeft wanneer zij in het land van asiel gebeuren. Vooral aangezien verzoeker heel coherent uitlegt waarom hij in België terughoudendheid toont :

(...)

Uit zijn verklaringen blijkt heel duidelijk dat verzoeker nog aangetast is door de vervolgingen en bedreigingen die hij onderging in zijn land van herkomst en die ertoe hebben geleid dat hij moest ontvluchten. Deze blijkt ook uit zijn verklaringen die hij in het einde van zijn verhoor toevoegde waar hij de klemtoon legt op de angst die hij heeft dat hij opnieuw problemen zou kunnen beleven omwille van zijn seksuele geaardheid :

p. 24:

(...)

Het louter feit dat verzoeker in België geen partner ontmoet heeft of zelfs geen partner zocht kan op zich ook geen reden zijn om zijn seksuele geaardheid in vraag te stellen.

Het is zo dat het ontdekken van een seksuele en persoonlijk proces is die vermoedelijk kan zijn door eerdere vervolgingen en een langzaam proces waar er ook aarzelingen en ontkenningsprocessen aan de gang kunnen zijn (zie Guidelines n°9, punten 33 en 63, iii).

Ook al zou verzoeker zich vragen stellen over het feit dat hij nog homoseksuele relaties wil hebben sluit het niet uit dat hij op basis van zijn identiteit een bescherming toegekend kan worden, of dat zijn seksuele geaardheid per se niet meer actueel of een deel van zijn identiteit zou zijn. Immers stelt de Guidelines n° 9 in punt 44 dat :

"Sexual orientation and/or gender identity are considered as innate and immutable characteristics or as characteristics so fundamental to human dignity that the person should not be compelled to forsake them. Where the identity of the applicant is still evolving, they may describe their sexual orientation and/or gender identity as fluid or they may express confusion or uncertainty about their sexuality and/or identity. In both situations, these characteristics are in any event to be considered as fundamental to their evolving identity and rightly within the social group ground."

Het verwijt van het CGVS dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker vergeten zou zijn dat homoseksualiteit in België toegelaten is terwijl zijn advocaat hem de dag voor het verhoor hieromtrent wel informatie verleende kan echter niet ernstig genomen zijn. De vragen rond zijn kennis van de Belgische wetgeving hadden betrekking met zijn verblijf in België sinds meer dan een jaar en hoe het kwam dat hij gedurende dit jaar niet te weten gekomen was dat homoseksualiteit in België toelaatbaar was. De uitleg die hij gaf heeft ook betrekking tot die hele periode en niet alleen tot uiterst korte periode van 24u sinds hij vernomen had dat homo- of biseksualiteit wel legaal was in België.

Om al deze redenen moet er rekening houdende met de verklaringen van verzoeker, zijn individuele situatie en de taalmoeilijkheden die hij tijdens zijn verhoor ondervond besloten worden dat de beslissing van het CGVS de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) schendt en dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker meent dat hij, ondanks de taalmoeilijkheden tijdens zijn verhoor, geloofwaardige, precieze en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn seksuele geaardheid dat prima facie toelaten om zijn seksuele geaardheid geloofwaardig te achten.

Indien Uw Raad oordeelt dat hij niet genoeg geïnformeerd is om over de geloofwaardigheid van de seksuele oriëntatie van verzoeker te oordelen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden zodat er een nieuw verhoor georganiseerd kan worden met een tolk die de taal Endo machtig is zodat verzoeker meer genuanceerde verklaringen kan afleggen rond zijn ervaring en het beleven van zijn seksuele geaardheid.

2.2. Over het toekennen van een internationale bescherming.

Het CGVS weigerde een internationale bescherming toe te kennen uitsluitend omwille van het feit dat hij geen geloof hecht aan zijn verklaarde seksuele oriëntatie. Zoals uiteengezet onder punt III.2.1. van dit beroep maakt verzoeker zijn seksuele oriëntatie aannemelijk of dient er een nieuw verhoor gehouden worden.

Zowel legale als maatschappelijke of sociale normen kunnen aanleiding geven voor vervolgingen op basis van de seksuele oriëntatie.

Verzoeker beschrijft hoe één van zijn vrienden gedood werd omwille van zijn seksuele geaardheid zodat hij zijn persoonlijke vrees aannemelijk maakt. Hij zag zijn vriend regelmatig en ze werkten samen mee in een soort van homoseksuele dating-netwerk. De twee andere vrienden hebben verzoeker ook ingelicht dat zij ontdekt werden en dat het gevaar aannemelijk was en verzoeker ontsnapte aan een poging tot lynchpartij van de burgerlijke bevolking.

Dit is een vervolging of een ernstige schade op basis van artikel 49/3, § 2, sub a) van de wet van 15 december 1980 :

“Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”

Artikel 15.2 van het EVRM staat geen enkele afwijking toe van artikel 2 van het EHRM die het recht op leven beschermt.

De feiten van vervolging zoals hij ze beschrijft zijn ook niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend is met betrekking tot de situatie van homo- of biseksuelen in Nigeria (zie stuk 5, 6 en 7).

Uit die informatie blijkt ook dat homo- of biseksualiteit strafrechtelijk gestraft wordt met een straf van 3 tot 14 jaar opsluiting afhankelijk van de wettelijke basis (zie stuk 6, pp. 8-9 ; stuk 7, pp. 10-15). Deze straffen zijn zo streng dat zij buiten proportioneel zijn en op zich een vervolging inhouden.

De seksuele geaardheid van verzoeker heeft als gevolg dat hij behoort tot de specifieke sociale groep van homo- of biseksuelen (zie in die zin Guidelines n°9, punt 46).

De onzekerheden, twijfels en vragen die hij meegedeeld heeft rond zijn seksuele relaties in de toekomst nemen niet weg dat hij nog altijd tot die specifieke sociale groep behoort (zie punt 47 van de Guidelines n° 9).

Ook al zou U Raad besluiten dat hij vandaag niet meer homoseksueel zou zijn moet de vraag toch gesteld worden of hij een risico loopt in geval van terugkeer (zie punt 32 van de Guidelines n° 9)

Het behoren tot een specifieke sociale groep kan immers ook door de vervolgingsactoren aan verzoeker toegeschreven worden en dit vormt dan ook een vervolgingsgrond krachtens artikel 48/3, § 5 van de wet van 15 december 1980.

Er bestaat ook geen mogelijkheid om interne vluchtalternatief of tot het bekomen van de bescherming van de nationale autoriteiten aangezien deze autoriteiten zelf deelnamen aan de vervolgingen waarvan verzoeker het slachtoffer was.

Alle voorwaarden om het verkrijgen van de vluchtelingenstatus zijn dus vervuld, en die moet dus ook toegekend worden.”

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een (reeds in het administratief dossier opgenomen) e-mail van zijn

advocaat, gericht aan het CGVS (bijlage 3), de nota's van verzoekers advocaat tijdens het gehoor (bijlage 4) en informatie omtrent de situatie van homoseksuelen, biseksuelen en lesbiennes in Nigeria (bijlagen 5-7).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3.1. Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij het Engels onvoldoende machtig zou zijn geweest om zijn gehoor bij het CGVS in deze taal te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen over zijn geaardheid. Hij kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Zo blijkt uit het document 'inschrijving NL' en de bijlage 26 in het administratief dossier dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielpcedure, op 19 september 2014, verklaarde tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerst. Op 30 september 2014 gaf verzoeker in de 'verklaring betreffende procedure' duidelijk aan dat hij het Engels voldoende beheerste om de problemen die leidden tot zijn vertrek te verwoorden en om hierover vragen te beantwoorden. Tevens verklaarde hij de tolk bij de DVZ goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Hoewel hij aangaf dat hij het zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, maakte hij hiervan bij de DVZ nergens melding. Verzoeker ondertekende de verklaring van de DVZ bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Engels en gaf hiermee aan dat de in deze verklaring opgenomen gezegden oprecht zijn. Ook de vragenlijst van het CGVS ondertekende hij voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Engels. Hij gaf hiermee aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij het CGVS verklaarde verzoeker verder dat het interview bij de DVZ (in het Engels) goed was verlopen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoekers advocaat stuurde voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS wel een e-mail aan het CGVS waarin verzocht werd om een tolk Edo te voorzien. Ten aanzien van deze e-mail dient echter te worden opgemerkt dat deze bijzonder laatstijdig werd verstuurd. Verzoekers oproeping voor het gehoor bij het CGVS werd verstuurd op 4 september 2014. Diezelfde dag werd deze oproeping per fax overgemaakt aan verzoekers advocaat. Bijgevolg is het niet ernstig om slechts de dag voor het gehoor en om 15u55 te verzoeken om een tolk Edo te voorzien en om te verwachten dat zulke tolk de volgende dag ter beschikking zou zijn of dat het gehoor zou worden uitgesteld (administratief dossier, stukken 7 en 8). Wanneer verzoeker er bij het CGVS op werd gewezen dat er geen tolk Edo ter beschikking was, wanneer in herinnering werd gebracht dat hij eerder aangaf dat hij zijn aanvraag in het Engels wilde en kon doen en wanneer vervolgens gevraagd werd: *"Is het een probleem voor u om het interview in het Engels te doen vandaag?"*, antwoordde verzoeker daarenboven: *"Geen probleem, ik zal proberen"*. Nogmaals gevraagd: *"Zal het lukken voor u in het Engels, bent u zeker?"*, stelde hij andermaal: *"Ok, geen probleem"*. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Verzoeker verklaarde de ambtenaar, die de rol van tolk zelf waarnam, voorts te begrijpen. Er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-2). Verzoeker zelf maakte van zulke problemen geen melding. Wel haalde zijn advocaat in het midden van het gehoor aan: *"Ik vind dat zijn Engels ok is, maar het is op het randje, soms is het te ingewikkeld Soms heb ik de indruk dat hij ooi niet alles begrijpt, dat hij naast de vraag antwoordt"* (*ibid.*, p.13). Aan het einde van het gehoor herhaalde verzoekers advocaat dat het Engels soms een impact had op de verklaringen van verzoeker (*ibid.*, p.24). Uit het gehoorverslag blijkt echter duidelijk dat verzoeker het Engels weldegelijk voldoende machtig was om in deze taal volwaardige

verklaringen af te leggen. Uit dit verslag blijkt dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen geen noemenswaardige problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Uit het gehoorverslag (en onder meer uit de passages die verzoeker hieruit citeert) blijkt bovendien dat, wanneer er toch enige verwarring ontstond of verzoeker een vraag niet leek te begrijpen, de ambtenaar van het CGVS zelf het initiatief nam om dit te verhelpen door de gestelde vragen te herformuleren, deze opnieuw te stellen in andere bewoordingen of bijkomende vragen te stellen. Hieruit blijkt dat de ambtenaar van het CGVS op een diligente en alerte wijze heeft gewaakt over het verloop van het gehoor. Dit alles blijkt overigens tevens duidelijk uit de nota's van verzoekers advocaat bij het verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Ter terechtzitting werd verzoeker overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd. Verzoeker verklaarde dat hij tot het derde middelbaar naar school ging en dat de lessen in het Engels werden gegeven. Deze verklaring toont aan dat het voor verzoeker derhalve helemaal niet onmogelijk was om zich uit te drukken in het Engels, ook niet wanneer het interview handelde over intieme gevoelens.

2.2.3.2. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en asielmotieven. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg (per vliegtuig en per trein) naar België. Daarenboven legde hij over deze reisweg tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde hij bij de DVZ dat hij het paspoort dat voor zijn reis gebruikt werd nooit zag en niet had. Bij het CGVS stelde hij echter dat hij het paspoort dat voor zijn reis werd gebruikt zelf toonde op de luchthaven. Verzoeker bleek bovendien niet te kunnen aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd. Hoe de smokkelaar aan het gebruikte paspoort geraakte wist hij ook niet. Verder kon hij niet aangeven of er een visum in dit paspoort was opgenomen. Waar hij in Duitsland zou zijn geland met het vliegtuig, wist hij evenmin (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6-7; verklaring DVZ, nr.32-33). De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.2.3.3. Verzoeker verklaart zijn land te zijn ontvlucht wegens zijn geaardheid en de problemen die hij ingevolge deze geaardheid zou hebben gekend.

Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit of biseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde geaardheid in de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Nog los van de mogelijke verwarring omtrent de gehanteerde terminologie, dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijke invulling en beleving van zijn biseksuele, dan wel homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Hij legde hierover immers incoherente en vage verklaringen af. Bij de DVZ liet hij verstaan dat hij seksuele contacten met zowel mannen als vrouwen leuk vond (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4.). Bij het CGVS liet hij echter verstaan dat hij meer aangetrokken was tot mannen, dat hij sedert hij homoseksuele contacten had wel van mannen doch niet meer van vrouwen hield, dat hij niet op zoek was naar een relatie met een vrouw, dat hij enkel (seksuele) relaties onderhield met mannen en dat hij niet zou kunnen samenleven met een vrouw. Verzoeker verklaarde dit doordat hij geen gevoelens heeft voor vrouwen. Verzoeker bleek voorts geheel niet te kunnen aangeven waarom hij mannen dan wel zou verkiezen boven vrouwen. Hoewel hiernaar meermaals werd gevraagd, bleek hij niet in staat om aan te geven wat hij aantrekkelijker vindt in mannen in vergelijking met vrouwen. Eerst ontweek hij de vraag door te stellen dat er vele kerels zijn die mannen liever zien dan vrouwen. Vervolgens verviel hij in de vage en nietszeggende bewoordingen dat het geen probleem was wanneer hij samen was met een man. Waar hij beweerde dat hij voor mannen, dit in tegenstelling met voor vrouwen, wel gevoelens had, bleek hij daarenboven niet in staat om enig fundamenteel gevoel weer te geven doch beperkte hij zich tot de stelling dat hij, wanneer hij een man ziet die homo is, voelt dat hij seks met deze man wilt. Buiten het gevoel dat hij seks wil hebben, gaf hij aan geen andere gevoelens voor mannen te kennen. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn geaardheid niet als een wezenlijk en intrinsiek kenmerk van zijn persoon ziet doch louter als iets dat draait om seks (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17, 21-22).

Dat verzoeker zijn voorgehouden geaardheid niet ziet als een intrinsiek, allesomvattend en permanent onderdeel van zijn persoon, blijkt tevens uit zijn overige verklaringen. Zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker aangaf homoseksualiteit te hebben 'geleerd' van zijn medestudenten. Nadat hij tegen zijn wil zou zijn gedwongen tot seks en met andere woorden zou zijn verkracht, zou hij het volgens zijn gezegden leuk hebben gevonden en eraan gewoon zijn geraakt. Tevens stelde hij dat hij, indien hij niet naar deze school zou zijn gegaan, niet homoseksueel zou zijn geworden aangezien men het hem aldaar aanleerde. Waar verzoeker kan worden gevolgd dat de ontdekking van een geaardheid gepaard kan gaan met seksuele ervaringen, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande. Dit verklaart immers niet waarom hij zich op heden niet vereenzelvigd met zijn voorgehouden geaardheid, deze afschildert als iets dat men kan aanleren en deze omschrijft als iets dat niet inherent is aan zijn persoon.

In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, had hij het daarenboven niet enkel over zijn persoonlijke ervaringen, beschouwde hij het weldegelijk als een universeel proces en gaf hij weldegelijk aan dat men zonder seks te hebben onmogelijk homoseksueel kan worden. Zijn verklaringen hierover zijn niet mis te verstaan. Wanneer hem op algemene wijze werd gevraagd: "*Dus homoseksualiteit of biseksualiteit, is dat iets dat men moet leren?*", antwoordde hij eenduidig van wel. Vervolgens gevraagd: "*Heeft dat enkel met seks te maken, homo of biseksualiteit?*", stelde hij: "*Seks ja*". Verzoeker sloot bovendien duidelijk uit dat iemand homoseksueel kan zijn zonder seks te hebben met mannen. Even verder werd aan verzoeker gevraagd of men ook homoseksueel of biseksueel kan zijn zonder het geleerd te hebben van andere mannen, waarop hij antwoordde dat voor hem niet mogelijk was en dat hij dit niet wist voor andere personen (*ibid.*, p.15-17). Andermaal blijkt aldus duidelijk uit verzoekers gezegden dat hij een homoseksuele en biseksuele geaardheid beschouwt als iets dat aangeleerd kan en moet worden door het hebben van seksuele contacten, alsmede dat hij van oordeel is dat zulke geaardheid niet kan ontstaan of groeien zonder het hebben van zulke contacten. Dat hij homoseksualiteit omschreef als soort van sektarische activiteit waarbij men door andere homoseksuelen moet worden ingewijd, waarbij men homoseksualiteit aangeleerd krijgt door betrokken te zijn in homoseksuele daden en waarbij men, eens men hieraan gewoon is, ook homoseksueel wordt, getuigt allerminst van het feit dat hij zijn geaardheid beschouwt als een intrinsiek, allesomvattend en permanent onderdeel van zijn persoon.

Verzoeker beweerde verder dat hij drie maal seks had met zijn eerste partner op school en dat hij, nadat hij de school verliet, met nog ongeveer twaalf andere partners het bed deelde in een hotel. Gelet op deze beweringen, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker de namen of minstens de voornamen kon geven van één of meerdere van voormelde bedpartners. Hij bleek hiertoe echter hoegenaamd niet in staat (*ibid.*, p.11, 14, 16, 22).

Dit klemt nog des te meer nu verzoeker niet bij machte bleek om op een duidelijke en geloofwaardige wijze aan te geven hoe hij nadat hij de school verliet in contact kwam met zijn mannelijke partners. Hoewel hij via zijn vriend in contact werd gebracht met deze partners, bleek hij immers niet te kunnen aangeven hoe zijn vriend dan wel wist dat zijn partners homoseksueel waren en of deze vriend deze partners reeds eerder had ontmoet (*ibid.*, p.11-12).

Bovendien legde verzoeker meermaals tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij zich zou hebben gerealiseerd dat zijn geaardheid mogelijk problematisch was in de Nigeriaanse homofobe context. Zo gaf hij aanvankelijk aan dat deze in Nigeria niet toegelaten was doch dat hij dit niet wist. Hij zou slechts gehoord hebben dat zijn geaardheid niet toegelaten was toen hij (in 2012) hoorde dat men naar hem op zoek was (*ibid.*, p.13). Even verder beweerde hij echter dat hij zijn geaardheid thuis verborgen hield omdat hij wist dat het niet toegelaten was dat jongens met jongens slapen (*ibid.*, p.15). Geconfronteerd met zijn eerdere, nochtans duidelijke gezegden, trachtte hij deze te nuanceren door te stellen dat hij wel wist dat seks tussen jongens niet toegelaten was doch niet wist dat dit een wet was. Vervolgens stelde hij dat hij toen hij opgroeide niet wist dat wat hij deed als homoseksualiteit werd beschouwd en dat hij, toen hij voor het eerst seks had, niet wist dat dit niet toegelaten was (*ibid.*, p.15). Later tijdens het gehoor wijzigde verzoeker zijn verklaringen opnieuw. Hij verklaarde deze keer dat hij zijn geaardheid thuis verborgen hield omdat ze het "*misschien*" niet graag zouden hebben en omschreef hij dit als een hypothese van zijnentwege. Tevens gaf hij aan dat hij slechts dacht dat het "*misschien*" niet toegelaten was. Erop gewezen dat hij eerder had verklaard dat hij wist dat het niet toegelaten was, verklaarde verzoeker: "*Ik wist niet dat het niet toegelaten was dat het tegen de wet was*" (*ibid.*, p.18). Even verder stelde verzoeker opnieuw in duidelijke bewoordingen dat hij zich voor 2012 niet realiseerde dat zijn geaardheid in Nigeria gevaarlijk kon zijn. Hij gaf aan nog nooit te hebben gehoord over het feit dat mensen in Nigeria tegen

homoseksualiteit zijn en dat dit in Nigeria verboden is. Evenmin hoorde hij ooit over geweld tegen homoseksuelen. Ook zijn vrienden zouden hierover niets hebben gehoord want anders hadden zij het hem wel gezegd (*ibid.*, p.19). Deze laatste verklaringen zijn, gelet op het homofobe klimaat in Nigeria, daarenboven hoegenaamd niet aannemelijk.

Verzoeker legde verder ongeloofwaardige verklaringen af aangaande de problemen die hij ingevolge zijn geaardheid zou hebben gekend. Bij het CGVS beweerde hij dat hij samen met nog enkele andere vrienden een soort van homoseksueel netwerk had. Eén van deze vrienden zou op 22 mei zijn gedood ingevolge de activiteiten die zij voerden. Eén van de andere vrienden zou verzoeker hiervan op de hoogte hebben gebracht (*ibid.*, p.9). Indien deze feiten werkelijk hadden plaatsgevonden, kon echter worden verwacht dat verzoeker hiervan eveneens melding had gemaakt in de vragenlijst (administratief dossier, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de moord op één van de homoseksuele personen uit zijn vriendenkring hierin zou hebben vermeld indien deze werkelijk had plaatsgevonden.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande het enige en bijgevolg cruciale vervolgingsfeit dat hij zou hebben ondergaan ingevolge zijn geaardheid. Dit feit zou eruit bestaan dat hij werd tegengehouden en belaagd door een aantal personen. Naar aanleiding van dit feit zou verzoeker zijn gevlucht en uiteindelijk het land hebben verlaten. In de vragenlijst situeerde verzoeker dit feit spontaan op 13 november 2012. Tevens stelde hij in duidelijke bewoordingen dat hij werd tegengehouden door zowel burgers als de politie (*ibid.*, nr.3.5.). Bij het CGVS bleek verzoeker echter niet meer te weten dat voormeld feit zou hebben plaatsgevonden op 13 november 2012. Hij bleek dit zelfs niet te weten nadat deze datum aan hem werd verstrekt. Daarenboven gaf verzoeker aan dat hij enkel door burgers werd tegengehouden, ontkende hij eenduidig dat de politie daarbij ook aanwezig was en ontkende hij zijn eerdere gezegden van in de vragenlijst (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9-10).

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS niet op de hoogte bleek van hetgeen de Nigeriaanse wet stelt inzake homoseksualiteit (*ibid.*, p.21). Indien hij werkelijk jarenlang als biseksueel in Nigeria leefde, veelvuldig homoseksuele contacten had, hierdoor problemen kende, in het kader van deze problemen ervan op de hoogte werd gebracht dat homoseksualiteit in Nigeria strafbaar is en ingevolge dit alles zijn land was ontvlucht, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd over de straffen die hem mogelijks boven het hoofd hingen. Minstens kon worden verwacht dat hij zich dienaangaande zou hebben geïnformeerd in het kader en ter staving van onderhavige asielaanvraag en in de aanloop naar zijn gehoor bij het CGVS.

Verzoeker vertoonde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien een frappant gebrek aan interesse omtrent de situatie voor homoseksuelen en biseksuelen in België. Zo blijkt dat hij, hoewel hij hiertoe blijkens zijn eigen gezegden de mogelijkheid had, over de vraag of homoseksualiteit en biseksualiteit hier toegelaten zijn nooit enige informatie zocht op het internet. Verder stelde hij zelf dat hij zijn advocaat niet vroeg of biseksualiteit hier toegelaten was. Zijn advocaat gaf echter aan dat dit weldegelijk aan bod was gekomen tijdens het gesprek dat hij met deze advocaat had, *nota bene* op de dag voor het gehoor bij het CGVS. Dat verzoeker dit een dag later reeds zou zijn vergeten en voorheen geen pogingen ondernam om zichzelf dienaangaande te informeren, getuigt ervan dat hij zelfs geen minimale interesse kon opbrengen voor de situatie van homoseksuelen in België. Verzoekers terughoudendheid om (uit hoofde van angst jegens de bevolking) zijn geaardheid te beleven en hierover te spreken, kan bezwaarlijk volstaan ter verklaring van voormelde vaststellingen. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat hij zich minstens zou hebben geïnformeerd omtrent de houding van de Belgische autoriteiten ten aanzien van biseksualiteit alvorens hij zich omwille van deze reden op de bescherming van deze autoriteiten beriep.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid en asielaanvraag.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie van homoseksuelen, biseksuelen en lesbiennes in Nigeria niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-7). Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze motieven, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS